

[Duettoft]

ger nogle økonomiske forhold ned over Danmarks Radio, der gør, at de har ramt orkesterområdet. Hvis man gør det, samtidig med at man gør det vanskeligere for andre orkestre i Danmark at fungere, så tror jeg, at en del af musiklivet her har nogle ganske voldsomme problemer. Og det er grunden til, at vi er lidt skeptiske, hvis der skulle ligge besparelser og ikke kun nogle omlægninger i dette forslag.

Men jeg er da ret sikker på, at min frygt med den kulturminister, vi har siddende nu, i virkeligheden nok er ubegrundet, og derfor vil ministeren sikkert med glæde gå op her og dementere, at jeg behøver at have sådan en frygt.

Men principielt er vi altså bundet af, hvad vi gjorde i sin tid, og det står vi ved. Derfor skal ministeren kun møde disse bemærkninger i forbindelse med forslaget.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal begynde med at give vores principielle tilslutning til lovforslaget. Det er da udmærket, at man forsøger at rense lidt ud i tekst- og bemærkninger og den slags ting, men vi er også opmærksomme på, at tilskuddet til landsdelsorkestrene måske ikke er lige så sikkert efter dette lovforslag, som det har været hidtil. Vi er opmærksomme på, at der lettere laves besparelser på området med de paragraffer, der her er foreslået.

I forbindelse med finanslovforslaget har vi på det sidste meldt ud, at vi gerne vil se lidt på nogle besparelser på kulturområdet. Nu er musikken ikke vores største smertensbarn, hvad det angår, og derfor er vi egentlig lidt kede af, hvis der skal spares specielt på musikken, men vi vil alligevel konkludere ud fra dette her, at vi har tro på, at landsdelsorkestrene også vil få rimelige vilkår at arbejde under, hvis det bliver gennemført. Når vi nu har et antal landsdelsorkestre, skal de også have rimelige arbejdsvilkår.

Konklusionen på mine bemærkninger her må være, at vi er positive over for lovforslaget, men vi vil gerne lige se lidt nærmere på, om der ligger en skjult besparelse her, for der er andre steder i kulturlivet, vi hellere vil spare end lige præcis på musikken.

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne – alle sammen, om end nogle havde forbehold over for lovforslaget i den udgave, det har her. Jeg har natur-

ligvis noteret mig, at der ser ud til at være et flertal for lovforslaget, og det takker jeg for.

Jeg kan også sige til dem, der har ytret tvivl og skepsis, at jeg selvfølgelig er indstillet på – det går jeg også ud fra gælder det flertal, der har sluttet op om lovforslaget – at drøfte de emner, man måtte have på hjerte, under det videre arbejde i udvalget.

Men jeg er nødt til – selv om det kendes – at sige: Dette er ikke et besparelsesforslag. Og derfor er det lidt ærgerligt, at man søger at præsentere det som et sådant forslag. Det er det ikke, det er alene et teknisk betonet forslag. Vi ændrer ikke i det økonomiske niveau med dette lovforslag.

Det eneste, vi tilstræber med lovforslaget, er at opfylde et ønske, som jeg tidligere har udtrykt stor forståelse for – jeg har det selv – om at kunne styre de udgifter, man har ansvaret for. Jeg mener, det er en ringe trøst for alle kulturpolitiske ordførere, at man, når man bliver præsenteret for udgifter og regninger, som andre har udskrevet, ingen andre steder har at gå hen med dem efter den budgetteringsform, vi i dag bruger, og som jo helt er godkendt, også af Finansudvalget.

Jeg har altså ingen andre steder at gå hen, når der udskrives ekstra regninger til Kulturministeriet, og det har medført igennem flere år, at når man er blevet præsenteret for regninger, som Kulturministeriet skulle betale i kraft af gældende lovgivning, har man måttet finde besparelserne på områder, hvor man selv havde ansvaret, 100 pct. Det er helt den samme problematik, som vi tidligere har diskuteret, og som er kendt af alle. Det mener jeg kulturpolitisk ikke er nogen god situation. Jeg foretrækker langt, at vi på den ene side har styr på vore udgifter og på den anden side kan tage en åben og god drøftelse ved hvert års finanslov af, i hvilken udstrækning vi vil bevilge flere penge eller vi vil spare penge.

Jeg kan ikke forstå, hvis Folketinget ikke måtte have det ønske mere direkte og kontant at skulle tage stilling til, hvad man vil gøre på de forskellige områder, frem for blot at betale en regning og derefter at skulle finde udvej for at dække den på mindre hensigtsmæssig – og jeg kan roligt føje til – i visse tilfælde højest utilstrækkelig måde.

Må jeg i øvrigt sige om musiklivet, som jeg ser det, at det vist aldrig har blomstret mere,